

Елиза.

Това не е нищо. Азъ втрѣгнихъ очите си въ покривалото на сѣдлото му, което има кръжавъ цвѣтъ, като осѣтихъ на себѣ си поглѣдътъ му.

Улрихъ.

Той, Елизо, ще да заплати изведнашъ и за поглѣдътъ си, и за записката си.

МАНСФЕЛДЪ (сѣди замислено).

Улрихе, нещастни сѣхъ оние народи, които допущатъ въ своите сърца благодарностъ. Бащата на тоя човѣкъ оказа голѣми услуги на земята си. Той бѣше, както и сѣки изъ насъ, свободенъ гражданинъ въ нашия свободенъ градъ, само че бѣше по-богатъ отъ насъ. Въ гладната година той пърсна имането си за да прехрани Нюринбергъ и цѣла Франкония. Безъ това бащите ни би измрѣле отъ гладъ. Той продаде сичките си земи, които имаше въ онова време въ Швабия и въ Ливония. Нашите граждани му бѣха благодарни. Той имъ даваше привилегии; а тие му изградиха оная къща, изъ която сега синътъ му иска да земе отъ насъ сичкия бацинъ си джлгъ. Приятелю, признателността на народите е престъпление за свободата! Семействата на важните граждани би трѣбало да са обрѣчатъ на изгнание така също, както и семействата на престъпниците. *Summa injuria, summum jus.* (Най-великата несправедливостъ е и най-голѣмо право). Азъ мисла, че не сичките тукашни жители служатъ като придворни ласкатели на тоя измѣнникъ?

Улрихъ.

Бапетаните въ гвардията му сѣхъ повечето италиянци.